

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΡΟΝΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΥΤ ΓΚΙΜΠΣΩΝ

(Μία συνέντευξη του Γάλλου δημοσιογράφου Ρενέ ντ' Αρτουά με τον Χούτ Γκίμπσον, το διάσημο κάουμπου ήθεσιέ, τον δημιουργό εκατοντάδων περιπετειωδών φιλμ, το ινδάλμα τών μικρών κινηματογραφημάτων.)

ΕΝ εινε, βέβαια, και τόσο εύκολο πράγμα να πάρη κανείς συνέντευξη από τον Χούτ Γκίμπσον, τόν διαβόλειμένο αυτόν άνθρωπο, ό όποιος δεν μπορεί να καθίση ούτε τρία λεπτά της ώρας στην ίδια θέση! Ώστόσο, κατόρθωσα, ύστερ' από πολλά βάζανα και κόπους, ν' απάξω μερικά λόγια από τό στόμα του, μεταξύ ενός περιπάτου με αυτοκίνητο — με ταχύτητα 180 χιλιομέτρων, άν άγαπάτε! — και ενός άλλου περιπάτου με τό άλογο. Η τελευταία, ιδίως...περιπέτεια, θά μου μενιή άλλωοιόνητη.

Όταν χτήρια την πόρτα της κοιμής βύλας του Χούτ, στο Μπέρβαν Κίλς, μου άνοιξε ένας άδρας κοινόσματος, με πρόσωπο άφάνταστα ρυτιδωμένο, αλλά με μάτια γαλανά, μάτια μ' έκφραση σχεδόν παιδική... Δυσκολετήρια ν' αναγνωρίσω τόν Χούτ... Τών φανταζόμενων τόσο διαφορετικό, από τά λίγα φιλμ που είδα! Όπως και άν έχει τό πόρτα, τόν συστήθηκα και τού ανακοίνωσα τό σκοπό της επισκέψείς μου.

— Χάιν ντού γουί ντού! μου είπε ό οικοδεοπότης, χιπιώντας με φιλικά στον ώμο. Περάστε μέσα... Μη σάς παραξενεύη πού σάς άνοιξα μόνος μου την πόρτα... Ό μακαρίτης ό πατέρας μου μου έλεγε πως ό σπιτιοκοικώσης πού έχει τό νου του στην πόρτα του, δεν πρέπει να φοβάται ποτέ από κλέφτες! Ώ! αυτό δεν τό λέω για σάς!..

—Μερσί! Είσαθε πολύ καλός! τού άποκριθήκα, χαμογελώντας για την άφέλειά του.

—Πεινάτε μήπως; με ρώτησε ό Χούτ, ενώ μ' οδηγούσε σ' ένα μικρό σαλόνι.

—Όμολογώ ότι ό καθαρός άέρας της έξοχίμης αυτής τοποθεσίας μου άνοιξε λίγο την όρεξι...

—Τόσο τό καλύτερο! Θά διατάξω να μās σφάζουν άμέσως ένα κοσμάκι... Και θά τό μαγειρέψω άμέσως, σε δέκα λεπτά της ώρας... Την ξέρετε τη μέθοδο αυτή;... Ά! εινε μοναδική.

—Μά δεν εινε ανάγκη να υποβλήθητε σε τόσο κόπο! φώναξα. Έξ άλλου, δεν...παινώ τόσο πολύ!.. Θά προτιμούσα ένα σάντουιτς...

Ό Χούτ Γκίμπσον πήγε να μου φέρη μόνος του ένα πιτό με σάντουιτς και μιά πορτοκαλλάδα παγωμένη.

—Έχω τρεις ύπηρέτες, μου εξήγησε, με τη διαφορά ότι δεν τούς χρησιμοποιώ ποτέ! Και τώρα, σάς παρακαλώ πολύ να φάτε γρήγορα τό σάντουιτς, επειδή με περιμένουν στο στούντιο. Πηγαίνω να δώσω διαταγή να έτοιμάσουν δυό άλογα!

Και μ' άφησε μόνάχο στο σαλόνι, χωρίς καν να μου ζητήση συγγνώμη! Με μεταχειρίζεται σαν παλαιό φίλο του!..

—Έτοιμος είσαθε; με ρώτησε, όταν ξαναγύρισε, ύστερ' από πέντε λεπτά.

—Έτοιμος, τού άποκριθήκα, μπουκιμένος και παραξενεμένος άκόμα από την αναρρωτική ύποδοχη, που μου έκανε ό οικοδεοπότης. Μά, εκεί πού θά πήμε τώρα, θά έχετε δουλειά και δεν θά μπορούοιμε να συζητήσοιμε... Δεν μπορείτε να μου πητε έδώ λίγα πράγματα για τη ζωή σας, γιά...

—Τά λέμε καλύτερα στο δρόμο! με διέκωμε ό Γκίμπσον.

Μ' άρπαξε από τό χέρι και με τράβηξε έξω από τό σαλόνι, χωρίς να μ' άφήση να πιώ όλη την πορτοκαλλάδα μου. Στην πόρτα της βύλας περίμενε ένας έκτοκώμος, καθισμένος άτ' τά χάλινάκια δυό άλογα. Ό Χούτ πηδήξε σαν αέλιφος στο ένα άπ' αυτά και ύστερα με περιμενε κάπου τρία λεπτά της ώρας, γιά να καθάλλησω κ' έγώ τό δυό μου άλογο.

—Δέν φαίνεστε καλός καθάλλας! μου είπε ό Χούτ. Και τώρα, δρόμο!

Όσοι είδαν έστω και μιά ταινία του Γκίμπσον, γνωρίζουν πως ούτε βέλος δεν μπορεί να παραβήγη στην ταχύτητα με τόν ατόρητο αυτόν έκπέα. Φαντασθήτε τώρα και μένα, ό όποιος τό μόνο άλογο πού γνώρισα στη ζωή

μου ήσαν τά...γαϊδουράκια του Μπριεσσόν, τού γενέθλιου χωριού μου, να ήμαι ύποχρεωμένος να τρέχω στο αυτό ύψος με τόν καλύτερο καθάλλας τού Φάρ - Γουέστ.

—Γεννήθηκα σχεδόν πάνω σ' ένα άλογο! μου είπε ό Χούτ, ενώ έγώ χαρογηδούσα διόληως τάνος στη σέλλα του δικού μου ζώου. Ό πατέρας μου ήταν ιδιοκτήτης ενός μεγάλου ράντε, στο Όχάιο... Σε ηλικία δώδεκα χρόνων δεν ήξερα να γράφω καλά τό όνομά μου, μιά πορούσα να αχμαλωτίσω με τό λάσσο μου ένα βωδι έξ' άποστάσεως είκοσ, μέτρων... Όταν πάτησα τά δεκάξη, έργια άπ' τό πατρικό μου σπίτι, γιά να δημιουργήσω μόνος μου μιά κοινωνική θέση, χωρίς τη βοήθεια κανενός, Έβρισσα στο σημείο να γίνω και φίλας κήποις. Τέλος μιά μέρα ξέπεσα στο Χόλλυγουντ. Την έποχη εκείνη μεσοσηνούσε στα φίλα τού Φάρ - Γουέστ, ό Γουίλιαμ Χάρτ. Μεγάλος, πολύ μεγάλος ήθοσιός, ό όποιος θά μπορούσε να διατρέψη και ώς τραγώδης. Προτιπούσε όμως τις ταινίες με τις άλλεπάλληλες περιπέτειες, γιατί έτσι μπορούσε να εκδηλώση καλύτερα την καταπληκτική του ζωτικότητα... Αύτός με πρόσεξε πρώτος και με πήρε στο στούντιο... Στην άρχή ξέρετε πόσα έπαυρα γιά κάθε φιλμ; Διακόσια μόνάχο φράγκα!.. Μάλιστα διακόσια φράγκα!... Και ήμουν ευχαριστημένος από την τύχη μου!.. Και ξέρετε σε πόσα φιλμ έπαυσα ως τώρα; Σε τριακόσια είκοσι! Μάλιστα, σε τριακόσια είκοσι!..

Και ενώ ό Γκίμπσον μου έλεγε αυτά, δεν έπαυε να μαστιγώνη τό άλογο του, πού έτρεχε σαν βέλος. Προσταθούσα να συγχαρηθώ τά λόγια του στο θεολομένο παιδί από τό τράνταγμα μανά μου, ενώ συγχρόως βάζα και γώ τό άλογο μου να παρακολουθή από κοντά τόν Γκίμπσον.

Τέλος βρεθήκαμε στα πρόθυρα του Χόλλυγουντ. Ό Χούτ σταμάτησε τ' άλογο του μπρός σ' ένα γκαράζ. Κατέβηκα κ' έγώ ή άλλον έπεσα κάτω... Ό Γκίμπσον κατάλαβε τι μου συνέβαινε, γιατί με σίφωσε με τά σπινάρια τών χεριών και με πέταξε γελόντας σ' ένα αυτοκίνητο, πού είχε βγή από μετάξω από τό γκαράζ.

—Και τώρα, δρόμο γιά τό στούντιο!.. μου είπε. Έχοιμε να κάνοιμε μιά άπόσταση δεκαπέντε χιλιομέτρων και πρέπει να βρισχωμαι εκεί τό πολύ σε πέντε λεπτά της ώρας!..

Τό άμάξι ξεκίνησε σαν βολίς. Ό άέρας περνούσε σφυρίζοντας δίπλα από τά αυτιά μου. Μου είχε κοπή ή άνατομή... Άρχισα να μετανοώ πικρά γιά την έπιθυμία μου να γνωρίσω προσωπικά τόν διαβόλειμένο αυτό καλλιτέχνη — και, γενικά, να καταρτίμαι τό επάγγελμά μας, πού μάς παρουσιάζει διαρκώς και νέους κινδύνους.

Στό μετάξω ό Χούτ μου φώναξε σ' αΐτι: —Ζώ σαν άγρίμι στη βίλλα μου. Δεν ηγώλου στις κοσμικές συγκεντρώσεις του Χόλλυγουντ, ούτε και στά διάφορα κέντρα τών καλλιτεχνών. Εινε ζήτημα άν έχω βάλε πέντε φορές ως τώρα σιμόνα. Δεν πίνω, δεν καπνίζω, δεν διαβάω έφημερίδες. Κάποτε δοκίμασα να παντρευτώ. Ύστερ' από έξη μήνες, ή γυναίκα μου με χόρισε, επειδή κάθε νύχτα ξιπνούσα και πήγαινα στο σταύλο να δω τι κάνουν τ' άλογα μου... Ύστερ' από δυό χρόνια ξαναπαντρεύτηκα. Μά και στον δεύτερο γάμο μου δεν στάθηκα περισσότερο τυχερός. Η γυναίκα μου είχε τό νου της όλο στις διακοεδάσεις και στό λούσα. Διαρκώς με γριναίωζε, γιατί δεν έπαυσα σε φιλμ...άριστοκρατικά, γιατί δεν φορούσα φράκο!.. Καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι μ' αυτούς τούς όρους ή συμβιώσις μου με την γυναίκα μου ήταν αδύνατος... Και την χόρισα και αυτήν... Από τότε τό πήρα άπόφαση, ότι δεν μπορώ να ζήσω με γυναίκα. Και, να σάς πώ την αλήθεια, βρήκα την ήσυχία μου!..

Στό μετάξω είχαμε μπη σε μιά έρημική δενδροστοιγία, χωρίς ό καλλιτέχνης να με τρώση την ταχύτητα τού αυτοκινήτου του. Δεν ένοιωθα παιδί τό κεφάλι μου από τη

Ό Χούτ Γκίμπσον, με στολή κάου - μπού

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΟ 2000

Πώς θ' αγαπάμε ύστερ' από 66 χρόνια. Ο έρωσ της εποχής μας. Τα έρωτικά ζευγαράκια του Χαϊδ Πάρκ. Ο κυνισμός της Άγγλικής αριστοκρατίας. Μιά παράξενη έρωτική περιπέτεια. Η Μύριαμ, ο κινηματογράφος κι' ε' τρυφερός Λωποδύτης. Ο έρωσ του μέλλοντος θα είνε εουθέσ, κλπ. κλπ.

ΟΙΟΣ θα μπορούσε να πιστέψη ποτέ ότι όλες ή άμορφες γυναίκες που κυκλοφορούν στους δρόμους, στα ψυκτερίνα κέντρα, στα θέατρα, θα έρθη μία μέρα που θα πάψουν πεια να ενδιαφέρονται για τον έρωτα; Κι' όμως, αυτό υποστηρίζει ο δόκτωρ Ουίλιαμ Μίλιγκεν, ένας από τους πιο γνωστούς ψυχιάτρους τού Λονδίνου. Σ' ένα τελευταίο άρθρο του, τó όποιο δημοσιεύθηκε στο «Δελτίο της Ιατρικής Έταιρείας» της Άγγλικής πρωτεύουσας, εξηγεί με την ψυχρή λογική τού επιστήμονος αυτή τή νέα θεωρία του, χωρίς να ενδιαφέρεται για τó θόρυβο που...

δημιούργησε και για τις διαμαρτυρίες τών ώραιων Άγγλίδων. «Η εποχή μας—γράφει ο Άγγλος ψυχίατρος—δέν σημίζεται και τόσο για τόν ασθματισμό της... Οι άνθρωποι, τσακισμένοι από τόν καθημερινό αγώνα της ζωής, δέν έχουν τόν καιρό να προσέξουν τόν έσωτερικό τους κόσμο. Έχουν μεταβληθί σε αυτόματα! Κάθε κίνηση τους νομίζει κανείς ότι είνε ύπολογισμένη από πριν και ότι κάθε σκέψη τους έμπνεται από τήν έπιθυμία τού κέρδους... Μιά απόδειξη αυτού είνε τó ότι έπαψαν πεια ν' αναστατώνουν τόν κόσμο τά τρυφερά έρωτικά δράματα. Σήμερα, ή στήλες τών εφημερίδων άπασχολούνται κάθε τόσο μόνο από άποτροπιαία έγκληματα κι' από άκατανόμαστες οικογενειακές τραγωδίες. Οι σαβιάτα, οι έγκυφοι, οι ανίσωροποι, είνε οι τακτικοί ήρωες τού άστρνομικού δελτίου. Μά δέν υπάρχει λοιπόν έρωσ στήν εποχή μας; Οι άνθρωποι έπαψαν να έχουν καρδιά; Κάθε άλλο! Όπως όλα τά πράγματα έχουν πάρει σήμερα διαφορετική μορφή, έτσι κι' ο έρωσ άλλαξε τόν τρόπο τής έκδηλώσεώς του. Θέλετε μήπως να σας φέρω ένα παράδειγμα; Δέν έχετε παρά να με ακολουθήσετε ένα θράδυ τού Χαϊδ Πάρκ. Τó Χαϊδ Πάρκ, ως γνωστόν, είνε για τó Λονδίνο, ό,τι είνε για τó Παρίσι τó Δάσος της Βουλώνης: Τó καταφύγιο τού έρωτος. Κάθε θράδυ, ή δενδροστοιχίες του φιλοξενούν ένα πλήθος τρυφερών ζευγαριών. Αυτή τήν εποχή μάλιστα που ευωδιάζουν τά λουλούδια και που όλη ή φύσις είνε στολισμένη με γίλια άρώματα και χρώματα, τó Χαϊδ Πάρκ έχει τούς φανατικούς λάτρες του. Δέν είνε ρωμαντικοί, ούτε όποιοι και έγκληματικοί άνθρωποι. Είνε απλώς έρωτευμένοι. «Άνθρωποι δηλαδή που τούς άρέσει τó σκοτάδι, ή μοναξιά. Η τακτικές φόβοι τών πόλισιαν σ' αυτό τó άντρο τού έρωτος, ανέκαλυψαν πολλές φορές ζευγαράκια της άνωτέρας κοινωνίας τού Λονδίνου και κορίτσια τών καλύτερων οικογενειών τού «Σίτυ»...

ληφής εποχής. Έχει άπλοποιηθί σε σημείο άφάνταστο: Είνε μία περιπέτεια τών αισθήσεων. Αυτή λοιπόν ή έπιθυμία της περιπέτειας δηλητηρίασε τόσο τήν αριστοκρατία τού Λονδίνου, ώστε τó Χαϊδ Πάρκ να γίνη ό τόπος τών τρυφερών αναστησεων τού καλού κόσμου, ό όποιος μέσα σ' εκείνο τó άπόλυτο σκοτάδι διασκεδάει με τόν πιο κυνικό τρόπο.

Αυτό, ώστόσο, δέν πρέπει να σας κάνει καμμία έντύπωση. Οι έρωτευμένοι, καθώς έζεπε, από τó πρώτο κιόλας ραντεβού, άφραϊώνονται στις βωπίες και τις τρυφερότητες της αγάπης τους. Ο άνθρωπος ό όποιος άφρασε να περάσουν μόνο με αισθηματικά λόγια τρεις ολόκληρες συνεντεύξεις, θεωρείται από τή φίλη του, ότι είνε ένα κομμάτι πάγου, ένας άναίσθητος, ένας αθρωπος-φαινόμενο! Γι' αυτό κι' ή άσφαλέστερη μέθοδος για τή διατήρηση τού έρωτος είνε ή παλιά μέθοδος τού Δόν Ζουάν. Η κατάκτησις δηλαδή της γυναίκαιας καρδιάς, όπως ενός φρουρίου...

Τή γυναίκα σήμερα έπαψε να τήν συγκινή ένας κοινός και τρυφερός έρωσ δίχως περιπέτειες, δίχως άπρόοπτες συγκινήσεις.

Έδώ και λίγες μέρες, ένα μεγάλο περιοδικό τού Λονδίνου, είχε τήν έμπνευσι να ρωτήση τις αναγνωστές του ποιά ήταν ή καλύτερη έρωτική περιπέτεια τους. Να λοιπόν μία πρώτη τάξεως ευκαιρία να σας αναφέρω μία από τις πιο ελκρινείς άπανήσεις, τήν περιπέτεια μιάς νεαρής χήρας, κόρης γνωστής μου οικογενείας, που κρύβεται υπό τó ψευδώνυμο «Μύριαμ». Η μυστηριώδης στή Μύριαμ είνε ύπόδειγμα έναρτέτου κυρίας. Δέν τήν θαρώνει επίσης καμμία κληρονομική της κι' οι γονείς της είνε από τούς πιο καλούς και τούς πιο ήσυχους ανθρώπους τού κόσμου. Κι' ώστόσο, ίδου τή γράφη ή νεαρά χήρα:

«Είμαι είκοσι χρόνια κι' όμως δέν μπορώ να πώ, ότι δέν γνωρίζω τόν έρωτα. Αυτό τó ασήμα είνε άρχι να μ' άπασχολή από μικρή, μά πάντοτε με έκνευριζε, γιατί δέν έβρισκα σ' αυτό κανένα ενδιαφέρον. Έδώ και λίγες μέρες ώστόσο, ένα θράδυ που είχα πάει σόν κινηματογράφο, ήρθε και κάθηκε δίπλα μου ένας άγνωστος. Σημείωσα, ότι δέν ήταν διόλου άσχημος. Όταν έσθουσαν τά φώτα, έννοιωσα τó χέρι του ν' άγγιγί με τρυφερότητα τó δικό μου. Στήν άρχή συλλογισθήκα να τού σώσω ένα μπάτσο, μά ροθήθηκα τó σκάνδαλο. Όταν ώστόσο είδα, ότι έπέμενε, τού έδωσα μία δυνατή τσιμπιά που τόν έκανε να θγαλή μία κραυγή πόνου! Έ, λοιπόν, θα τó πιστέψετε; Τόν λυπήθηκα. Ο νέος από εκείνη τή στιγμή φρονιμειψε. Στο διάλειμμα, μου χαμογέλασε καθώς με κτύπατε με τρυφερότητα στα μάτια. Όταν έσθουσαν πάλι τά φώτα, έννοιωσα τó χέρι του να πιάη τó δικό μου και να κλείη μέσα σ' αυτό ένα σημείωμα. Τó θάρρος του, μά τήν αλήθειά, με είχε τώρα άφοπίσει. Περιέργη, κράτησα αυτό τó γραμματάκι. Ο νέος τότε, πριν να τελειώσει τó έργο, έφυγε από τόν κινηματογράφο... Δέν έβλεπα τήν ώρα πότε ν' ανάψουν τά φώτα, για να δω τί μου έγραφε. Φαντασθήτε τώρα τή έκπληξί μου, όταν είδα ότι τó χαρτάκι εκείνο δέν έγραφε τίποτα! Συγχρόνως όμως άντελήθην, ότι μου έλειπαν τά κομμάτια μου, καθώς και τó πλατινένιο ρολογάκι τού χεριού μου!... Μ' έπιασε λοιπόν τότε μία τέτοια άπελπίσια, ώστε άρχισα να κλαίω από τή λύσσα μου. Κι' όμως δέν λυπόμουν και τόσο για τά κομμάτια μου, όσο για τή εκείνο τó καταραμένο χαρτάκι δέν έγραφε τί π ο τ α...»

Καθώς θλιέται, λοιπόν, μόνον ή παράξενη περιπέτεια συγκινεί σήμερα τήν γυναίκαίκα καρδιά.

Ποίος όμως θα είνε ο έρωσ τού μέλλοντος; Πώς θ' αγαπούν οι άνθρωποι στα δυό χιλιάδες χρόνια; Από τις ειδικές μελέτες που έκανα πάνω σ' αυτό τó ζήτημα, μπορώ να σας βεβαιώσω, ότι ο έρωσ τού μέλλοντος θα είνε θ ο υ θ ο ς ! Κι' τρυφεροί έρωτευμένοι δέν θα λένε ένα σωρό έρωτικά λόγια. Θα συννοούνται δίχως να μιλούν. Η κοούρασις της θιοπάλης, καθώς άναφέραμε, θα τούς έχη τσακίσει τόσο τά νεύρα, ώστε θα βαρουνότα να λένε ένα σωρό λόγια δίχως σημασία. Αά καταργηθούν επίσης και τά φλογερά φίλια, γιατί δέν θα συγκινούν πεια τις καρδιές τών έρωτευμένων.

Τί τρυφερός που είνε αυτός ο Άγγλος ψυχίατρος! Έννοει να μάς δηλητηριάση και τήν μοναδική ευχαρίστησι που μας άπόμεινε σόν μάτιαι αυτό κόσμο: τόν έρωτα.

Μά τί ζητάει λοιπόν κάτω από τά φυλλώματα τών δένδρων ή άμορφη νέα της αριστοκρατίας; Όχι θέσθια να κρύψη τήν αγάπη της από τά μάτια τού κόσμου. Θέλει άπλούστατα να γνωρίση τόν έρωτα, έχοντας τó φόβο, ότι από στιγμή σε στιγμή μπορεί να τήν οδηγήσουν...στο άστρνομικό τμήμα! «Εται μόνον ο έρωσ γι' αυτήν άποκτά κάποιο ενδιαφέρον. Ο έρωσ, θλιέπετε, της εποχής μας, δέν έχει τήν ειδυλλιακή ποιήσι της πα...

διναντ) ζάλη. —Όταν θ' άποφασίσω ν' άποουρθώ από τόν κινηματογράφο, εξακολούθησε ο Γκάμπσον, θα τραβήξω ε'να νησίδια τού Ειρηνικού, μακριά από τούς ανθρώπους... Δέν φαντάζεστε πόσο αγαπώ τή φύσι και τή μοναξιά... Είμαι Ικανός να κάνω και δυό μήνες χωρίς να δω άνθρωπο... έξ άλλων... —Άργούμε να στάσουμε στό σινιόντι; τραβίσα, με κλεισμένα τα μάτια, να τó κεφάλι γερισμένο στους ώμους. —Φτάσαμε! μου άποκρίθηκε ο Χούτ.

Πράγματι, τó αυτοκίνητο είχε σταματήσει ξαφνικά μπρος στήν καγκυλλόποτα ενός τραστίνου οικοδομηματος. Ένας βαθύς άναστεναγμός βγήκε από τή στήθη μου. Ο Γκάμπσον πήδηξε από τó αμάξι, χωρίς ν' άνοιξη τή πότα. —Δέν θάρθετε μαζί μου μέσα; με ώπτισε ο Γκάμπσον. —Όχι, ευχαριστώ! άποκρίθηκα τρομαγμένος, κι' έφυγα, σχεδόν τρέχοντας. PENE NT' ΑΡΤΟΥΑ